

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.909 van 26 november 2002
in de zaak A. 113.166/XIV-7408.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 21 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Slovaakse nationaliteit, komt op 30 augustus 2001 in België binnen waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 4 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, alsook een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert voor het Commissariaat-generaal dat u een Slowaaks staatsburger van Roma-origine bent. Volgens deze verklaringen is u uw land ontvlucht na afpersing en geweld door maffia met de medewerking van de politie.

Op het einde van de zomer van 2000 zijn er een twintigtal maffiosi bij uw woning verschenen. Ze hebben uw auto opgeëist. Toen uw echtgenoot weigerde hierop in te gaan, hebben ze hem geslagen. Uw echtgenoot heeft hieraan een opgezwollen gezicht en blauwe plekken overgehouden. 's Anderendaags zijn ze teruggekeerd. Ze hebben uw man meegevoerd. Uw man heeft u gezegd dat hij geen keuze had aangezien ze naast hem hadden geschoten. De maffiosi hebben hem met een pistool tegen het hoofd

gedwongen om een document te ondertekenen waarin hij de auto afstond aan de maffiosi.

U heeft samen met uw echtgenoot klacht ingediend over dit feit. Een agent van de misdaadpolitie is u thuis komen vragen om naar het politiebureau te gaan om een verklaring af te leggen. Toen u te kennen had gegeven dat u bang was om een getuige aan te wijzen, heeft de agent u aangeraden dat als u zo bang was u beter uw klacht kon intrekken. Later heeft de misdaadpolitie gemeld dat uw auto gevonden was. Weer later meldden ze dat de auto weer weg was. Hieruit heeft u afgeleid dat de misdaadpolitie onder één hoedje speelde met de maffiosi. Hierna heeft de misdaadpolitie gedreigd uw echtgenoot op te sluiten indien hij de klacht niet zou intrekken. Ze hebben uw echtgenoot gedwongen een geheel nieuwe verklaring te ondertekenen. Hierop volgend zijn de afpersers teruggekomen en hebben ze geld geëist. Uw man werd gedwongen om per maand de som van 25000 kronen te betalen. Hij heeft dit een half jaar lang gedaan. Na een half jaar heeft hij het financieel niet meer kunnen opbrengen om te betalen. De maffiosi kwamen regelmatig terug en gebruikten geweld in eerste instantie tegen uw echtgenoot, maar ook tegen u op momenten dat u uw echtgenoot heeft proberen te beschermen. U vertelt dat u ook éénmaal geslagen is met een stok. U heeft hieraan epileptische aanvallen overgehouden waarvoor u medische verzorging heeft moeten zoeken.

In augustus 2001 zijn de afpersers teruggekeerd en hebben ze het appartement opgeëist. Ze wilden ook dat uw gezin hen huur zou betalen. Aangezien u hen had gezegd dat u geen geld meer had, hebben ze geëist dat u voor hen zou gaan werken. Bovendien hebben ze gedreigd dat ze uw dochter zouden verkopen in het Westen. U weet niet te zeggen of deze dreigementen zich hebben voorgedaan bij één confrontatie of bij meerdere confrontaties met de maffiosi. Er is door deze mannen in deze periode ook éénmaal een pistool gericht op uw dochter. Op basis van deze recente dreigementen en de opmerking van de maffiosi dat u zich nergens in het land voor hen kon verbergen, heeft u beslist om het land te ontvluchten. U heeft nog enkele dagen bij familieleden gelogeed om geld en de nodige documenten te verzamelen. Op 29 augustus 2001 heeft u samen met uw echtgenoot en uw dochter de Slowaakse republiek verlaten. Op 30 augustus 2001 bent u in België aangekomen, waar u op diezelfde datum het statuut van vluchteling heeft aangevraagd.

U vermeldt verder dat u in het verleden problemen had met dorpsgenoten omwille van het feit dat u getuige van Jehova bent. Bovendien werd u bediening geweigerd in de plaatselijke winkel, hetgeen u gedwongen heeft om telkens een grote afstand af te leggen tot een andere winkel. Bovendien heerste er onder de dorpingen jaloezie omtrent de auto die u zich kon permitteren. Dorpingen en politieagenten hebben dreigementen geuit in verband met de auto. De burgemeester van het dorp zou ook beslist hebben dat Roma na 20.00 uur niet langer buiten mochten komen.

Betreffende het oordeel dat uw verklaringen bedrieglijk zijn dient er te worden gewezen op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen (schriftelijke verklaring van 04.10.2001, Commissariaat-generaal, verzoekschrift tot dringend beroep, Dienst Vreemdelingenzaken) en die van uw echtgenoot. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Zo beweert u voor het Commissariaat-generaal dat in de zomer van 2000 de maffia zich voor het eerst bij u thuis heeft vertoond. Bij die gelegenheid hebben ze geëist dat u uw wagen aan hen zou afstaan. Uw man heeft dit geweigerd en is vervolgens in elkaar geslagen. Voor de blauwe plekken en de zwellingen in het gezicht, gevolg van de geleden mishandeling, heeft hij medische verzorging gekregen. Nadat de maffia de wagen uiteindelijk in handen had, zijn ze teruggekeerd om ditmaal geld te eisen. Uw echtgenoot heeft gedurende een half jaar 25000 kronen per maand aan de maffia betaald (CGVS p.5,7-8). Daarentegen beweert uw echtgenoot voor het Commissariaat-generaal dat de maffia bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 de maandelijke som van 25000 kronen is komen eisen. Uw echtgenoot heeft die som gedurende een half jaar telkens (hebben) betaald. Toen bleek dat hij de som niet langer kon betalen, zou de maffia in de plaats uw auto hebben opgeëist en uiteindelijk hebben verkregen. Uw echtgenoot verwijst hiervoor naar de door hem ingediende klacht op 9 juni 2001, waarvan hij het neerschrift heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal (CGVS echtgenoot p.7-8; 15-16). In uw schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001 stelt u ook dat de maffiosi bij de eerste ontmoeting de som van 25000 kronen hadden geëist. Met deze bewering spreekt u uw eigen verklaringen van 2 oktober 2001 voor het

Commissariaat-generaal tegen. Bovendien vermeldt u voor het Commissariaat-generaal dat de maffiosi uw echtgenoot meermaals hebben geslagen (CGVS p.5). Zo hebben ze hem bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 zodanig geslagen dat hij medische verzorging nodig had. Ook bij latere gelegenheden zouden ze uw echtgenoot hebben geslagen. Het is meermaals gebeurd dat u uw echtgenoot heeft proberen te beschermen. Op zulke momenten heeft men ook geweld gebruikt tegen u. U vermeldt dat u éénmaal met een stok is geslagen, zodanig dat u hierna epileptische aanvallen en angstaanvallen bent beginnen krijgen. U heeft hiervoor medische verzorging gezocht (CGVS p.6). Eénmaal is er in de richting van uw echtgenoot geschoten, en wel om hem, de dag na de eerste confrontatie, toen de auto werd opgeëist, te dwingen met de maffia mee te gaan om een document te ondertekenen waarin hij de auto aan de maffiosi zou overdragen (CGVS p. 10-11). Hiertegenover staat dat uw echtgenoot geen enkele melding maakt van tegen hem gebruikt geweld, tenzij het voorval toen er op hem was geschoten. Evenmin maakt hij melding van tegen u gebruikt geweld. Betreffende de eerste confrontatie in de zomer van 2000 stelt hij expliciet dat de maffiosi zich enkel woordelijk tot hem hadden verhouden (CGVS echtgenoot p.8). Het voorval van de op hem geloste schoten situeert uw echtgenoot in de zomer van 2001 (CGVS echtgenoot p. 19-20). De schoten zouden zijn gelost omdat de maffiosi boos waren over het feit dat hij klacht had ingediend bij de politie omtrent de opeising van de auto. Die klachten waren ingediend in de loop van juni 2001. Deze versie wordt door u bevestigd in uw schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001, waarmee u uw verklaringen van 2 oktober 2001 voor het Commissariaat-generaal opnieuw tegensprekt.

Aangaande de eventueel gezochte bescherming beweert uw echtgenoot stellig dat hij steeds alleen naar de politie is gegaan, dat u hem hierbij nooit heeft vergezeld (CGVS echtgenoot p. 1 l). U stelt dan weer dat u samen met hem klacht bent gaan indienen bij de politie in verband met de door de maffia opgeëiste auto (CGVS p.8-9). In het algemeen blijft u voor het Commissariaat-generaal ook erg vaag in de datering van de door u beschreven feiten. Zo kan u zich niet meer herinneren of de eis dat u zou gaan werken voor de maffia is gesteld bij de laatste confrontatie met de maffiosi, één tot twee weken voor uw vlucht, of bij een andere confrontatie in deze periode (CGVS p.4). Zo herinnert u zich evenmin bij welke confrontatie uw dochter met een pistool is bedreigd (CGVS p.6). Verder beweert u voor het Commissariaat-generaal dat uw auto is aangekocht in 2000, dat ze zes maanden in uw bezit was, toen ze door de maffia werd opgeëist (CGVS p.7, 10). Wat later stelt u dat u de auto sinds 1998 in bezit heeft gehad (CGVS p. 11).

In uw schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001 stelt u weliswaar dat u op 2 oktober 2001 door het lange wachten last heeft gekregen van uw geheugen, als gevolg waarvan u een aantal zaken heeft verward. U verwijst hiervoor naar een probleem van epilepsie en stressgevoeligheid waaraan u reeds langer lijdt (schriftelijke verklaring in vertaling p.2-3). Aangezien echter u voor het Commissariaat-generaal met stelligheid heeft geantwoord op alle vragen, zonder dat u op enigerlei wijze heeft te kennen gegeven dat u door stress of epilepsie was gehinderd, kan deze opwerping van uwentwege niet in overweging worden genomen inzake de tegenstrijdigheden die ertussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot werden aangetroffen.

Gelet op het voorgaande kan er jegens u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, weerhouden worden. De door u neergelegde documenten (politiebewijs van neergelegde klacht, van 9 juni 2001, 4 convocaties van de politie, brief van de wijkpolitie inzake overdracht van klacht, bewijs dat uw echtgenoot een mes als bewijsstuk heeft afgegeven aan de politie, 2 politiebepsluiten omtrent neergelegde klachten) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De vier politieconvocaties, het bewijs van overgave van een mes, de brief van de wijkpolitie betreffen feiten die aan de vermelde maffiaproblemen voorafgaan - zo blijkt uit de datering van deze documenten - en in deze bijgevolg geen relevantie hebben. De politiebepsluiten van 1 juli 2001 wijzen enkel op het feit dat betrokkene zich voor klachten heeft gericht tot de politie. Daar de inhoud van deze documenten, volgens de verklaringen van betrokkenes echtgenoot, ten dele door de politie is gefingeerd en deze documenten door betrokkenes echtgenoot onder dwang zijn ondertekend, kunnen deze inhoudelijk geen relevante gegevens toevoegen aan uw probleemrelaas.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opmerkt dat de vordering tot schorsing geen uiteenzetting bevat van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Rechten van Verdediging (art. 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens).

III.2. Verzoekster wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 12.10.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigerings van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 18.09.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de feiten door mijn verzoekster aangehaald niet kunnen aanvaard worden, gezien zij deel uitmaken van de beslissing van K., M., wiens verzoek als bedrieglijk werd beschouwd.

III.3. Het is een duidelijk dat een beslissing motiveren op een andere beslissing omtrent een dossier, vreemd aan het hare en waarbij zij zich geenzins kan verdedigen op de punten aldaar besproken en/of geschetst, maken een schending van haar rechten van verdediging uit. Immers, mijn verzoekster werd nooit geconfronteerd met hetgeen haar kleinzoon en zijn echtgenote verklaarden. Bovendien zijn de tegenspraken die in zijn beslissing weerhouden worden, geen(s)zins correct.”;

3.1.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging, zoals uitgedrukt in artikel 6 van het E.V.R.M.;

3.1.2.2. Overwegende dat verzoeksters uiteenzetting van het middel feitelijke grondslag mist; dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat “de feiten door (haar) aangehaald niet kunnen aanvaard worden, gezien zij deel uitmaken van de beslissing van K., M., wiens verzoek als bedrieglijk werd beschouwd”; dat integendeel, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag heeft besloten op basis van meerdere tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen en die van haar echtgenoot; dat al deze tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing uitgebreid en gedetailleerd worden weergegeven; dat daarenboven verzoekster niet kan worden gevolgd in haar argumentatie dat zij “nooit (werd) geconfronteerd met hetgeen haar kleinzoon en zijn echtgenote verklaarden”, aangezien nergens in het dossier sprake is van een kleinzoon en zijn echtgenote; dat verzoekster overigens is geboren in 1976; dat het eerste middel niet gegrond is;

“III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

III.2. Het Commissariaat-Generaal houdt vol dat er ernstige tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen (schriftelijke verklaring van 04.10.2001, Commissariaat-generaal, verzoekschrift tot dringend beroep, Dienst Vreemdelingenzaken) en die van haar echtgenoot. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

III.3. Mijn verzoekster heeft verklaard voor het Commissariaat-generaal dat in de zomer van 2000 de maffia zich voor het eerst bij haar thuis heeft vertoond. Bij die gelegenheid hebben ze geëist dat u uw wagen aan hen zou afstaan. De man van mijn verzoekster heeft dit geweigerd en is vervolgens in elkaar geslagen. Voor de blauwe plekken en de zwellingen in het gezicht, gevolg van de geleden mishandeling, heeft hij medische verzorging gekregen. Nadat de maffia de wagen uiteindelijk in handen had, zijn ze teruggekeerd om ditmaal geld te eisen. Uw echtgenoot heeft gedurende een halfjaar 25000 kronen per maand aan de maffia betaald (CGVS p.5, 7-8). Mijn verzoekster heeft echter deze verklaring ingetrokken en vervangen door haar schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001 waarin zij ook stelt dat de maffiosi bij de eerste ontmoeting de som van 25000 kronen hadden geëist. Dit is geen tegenspraak maar een rechtzetting, nadat zij door stress en epilepsiegevoeligheid geen degelijk interview kon afleggen. Zij(n) bevestigt dus hetgeen haar echtgenoot voor het Commissariaat-Generaal verklaarde, niet dat de maffia bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 de maandelijkse som van 25000 kronen is komen eisen. Haar echtgenoot heeft die som gedurende een half jaar telkens betaald. Toen bleek dat hij de som niet langer kon betalen, heeft de maffia in de plaats haar auto (hebben) opgeëist en uiteindelijk hebben verkregen. De echtgenoot van mijn verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem ingediende klacht op 9 juni 2001, waarvan hij het neerschrift heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal (CGVS echtgenoot p. 7-8; 15-16) en nota's Mr. VANDENBERGHE)

III.4. Het is zo dat mijn verzoekster voor het Commissariaat-generaal vermeldde dat de maffiosi haar echtgenoot meermaals hebben geslagen (CGVS p. 5) en dat ze hem bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 zodanig hadden geslagen dat hij medische verzorging nodig had. Hiertegenover staat dat haar echtgenoot geen enkele melding maakt van tegen hem gebruikt geweld, tenzij het voorval toen er op hem was geschoten. Evenmin maakt hij melding van tegen mijn verzoekster gebruikt geweld. Betreffende de eerste confrontatie in de zomer van 2000 stelt hij expliciet dat de maffiosi zich enkel woordelijk tot hem hadden verhouden (CGVS echtgenoot p. 8). Het voorval van de op hem geloste schoten situeert de echtgenoot van mijn verzoekster in de zomer van 2001 (CGVS echtgenoot p. 19-20). De schoten zouden zijn gelost omdat de maffiosi boos waren over het feit dat hij klacht had ingediend bij de politie omtrent de opeising van de auto. Die klachten waren ingediend in de loop van juni 2001. Deze versie wordt door mijn (verzoekster) bevestigd in haar schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001, waarmee zij haar verklaringen van 2 oktober 2001 voor het Commissariaat-generaal opnieuw rechtzet, niet tegensprekt. Het betreft een rechtzetting omdat zij door stress niet in staat was een verhaal af te leveren.

III.5. Aangaande (ev)entueel gezochte bescherming verklaarde de echtgenoot van mijn verzoekster stellig dat hij steeds alleen naar de politie is gegaan, dat mijn verzoekster hem hierbij nooit heeft vergezeld (CGVS echtgenoot p. 11). Mijn verzoekster is meegegaan met haar echtgenoot, maar is niet bij de politie binnengegaan. Zij bleef buiten wachten.

III.6. Mijn verzoekster is voor het Commissariaat-generaal ook niet erg vaag gebleven in de datering van de door u beschreven feiten (zie nota's Mr. VANDENBERGHE). Zo kon zij zich inderdaad niet meer herinneren of de eis dat zij zou gaan werken voor de maffia is gesteld bij de laatste confrontatie met de maffiosi, één tot twee weken voor uw vlucht, of bij een andere confrontatie in deze periode (CGVS p. 4). Zoals reeds gezegd volgt dit uit de medische toestand (stress en epilepsiegevoeligheid) die haar geheugen

verminderen. In haar schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001 stelt mijn verzoekster terecht dat zij op 2 oktober 2001 door het lange wachten last heeft gekregen van haar geheugen, als gevolg waarvan zijn een aantal zaken heeft verward. Zij verwijst hiervoor - terecht - naar een probleem van epilepsie en stressgevoeligheid waaraan u (zij) reeds langer lijdt (schriftelijke verklaring in vertaling p.2-3). Het Commissariaat-Generaal kan, gezien zij geen medische kennis heeft, zomaar beslissen dat dit geen impact heeft, louter gebaseerd op het feit dat mijn verzoekster voor het Commissariaat-generaal met stelligheid heeft geantwoord op alle vragen. Het is juist het aarzelende en verwarrende dat aantoont dat er inderdaad een probleem was, waardoor ook het interview mocht verdergezet worden in geschreven vorm, gelet op deze toestand en het gevorderde uur.

III.7. De door de echtgenoot van mijn verzoekster neergelegde documenten (politiebewijs van neergelegde klacht van 9 juni 2001, 4 convocaties van de politie, brief van de wijkpolitie inzake overdracht van klacht, bewijs dat uw echtgenoot een mes als bewijsstuk heeft afgegeven aan de politie, 2 politiebepsluiten omtrent neergelegde klachten) worden ten onrechte niet als substantieel weerhouden.

(III)II.8. In haar beslissing dd. 28.09.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.

(...);

3.2.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet;

3.2.2.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat, in de mate verzoekster de schending aanvoert van de Vluchtelingenconventie, daaraan een directe werking moet worden onzegd;

3.2.2.3. Overwegende dat, in verband met de tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze in essentie poogt te verklaren door te verwijzen naar haar probleem van “stress en epilepsiegevoeligheid” waardoor zij niet in staat zou geweest zijn een “degelijk interview” af te leggen; dat volgens verzoekster “er inderdaad een probleem was (...), waardoor het interview mocht verdergezet worden in geschreven vorm, gelet op deze toestand en het vergevorderde uur”; dat in haar schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001 verzoekster melding maakte van het feit dat zij door het lange wachten last kreeg van haar geheugen, als gevolg waarvan zij een aantal zaken heeft verward; dat verzoekster stelt dat zij met voornoemde verklaring haar voorgaande verklaringen heeft willen rechtzetten; dat uit de lezing van de bestreden beslissing echter blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met verzoeksters schriftelijke verklaring rekening heeft gehouden maar evenwel van oordeel is dat deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband stelt dat, gelet op het feit dat verzoekster “met stelligheid heeft geantwoord op alle vragen, zonder dat (zij) op enigerlei wijze heeft te kennen gegeven dat (zij) door stress of epilepsie was gehinderd”, het door verzoekster, in haar schriftelijke verklaring aangebracht probleem, van “epilepsie en stressgevoeligheid”, niet in overweging kan worden genomen; dat dient te worden vastgesteld dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat verzoekster tijdens het afleggen van het interview uitdrukkelijk heeft gemeld problemen te hebben met de beantwoording van de vragen door stress of epilepsie; dat daarenboven evenmin blijkt dat het interview om de voornoemde reden werd stopgezet; dat er enkel wordt genoteerd “einde interview door tijdgebrek” en dat verzoekster de mogelijkheid verkiest om een “nieuwe aanvullende schriftelijke verklaring op te stellen” (verhoorverslag CGVS, p. 11-12); dat derhalve de overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot verzoeksters schriftelijke verklaring niet kennelijk onredelijk is; dat verzoekster alleszins geen elementen (of medische bewijsstukken) aanbrengt die de onredelijkheid ervan aantoont; dat, gelet op het feit dat de vastgestelde tegenstrijdigheden essentiële elementen betreffen in verzoeksters asielmotief (de problemen met maffia) het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierdoor twijfelt aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen en als haar asielaanvraag als bedrieglijk heeft beschouwd; dat verzoeksters verklaring met betrekking tot wie naar de politie ging, verder geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, aangezien de motivering van de bestreden beslissing als één geheel dient te worden gelezen; dat omtrent verzoeksters voorlaatste en laatste argument dient te worden aangestipt dat verzoeksters uiteenzetting terzake bijzonder vaag en summier kan worden genoemd; dat verzoekster niet aantoont waarom de neergelegde documenten “ten onrechte (...) als (niet) substantieel (worden) weerhouden”; dat verder verzoekster niet preciseert met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en welke nieuwe elementen zij zou hebben aangebracht; dat, aangezien verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet uitwerkt met concrete elementen, zij op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat, met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in de uiteenzetting van het middel niet aangeeft hoe en in hoeverre de bestreden beslissing de genoemde bepalingen schendt; dat bij gebrek aan uitwerking van deze opgeworpen schendingen, verzoekster op deze wijze evenmin afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.